

РЕШЕНИЕ

№ 9468

София, 11.07.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Трето отделение, в съдебно заседание на двадесет и първи май две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА ХРИСТОВА
ЧЛЕНОВЕ: ПЛАМЕН ПЕТРУНОВ
ЮЛИЯН КИРОВ

при секретар
на прокурора
от председателя
по адм. дело № 4584/2018.

Ани Стефанова Андреева
Мери Найденова
ГАЛИНА ХРИСТОВА

и с участието
изслуша докладваното

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК.
Образувано е по касационен протест, подаден от Красимир Мари нов, в качеството му на прокурор в Окръжна прокуратура Сливен, срещу Решение № 24 от 28.02.2018 г., постановено по адм. дело № 421/2017 г. от Административен съд Сливен с подробно развити съображения за неправилност на съдебния акт и наличие на отменителните основания на чл. 209, т. 3, предл. първо АПК. Иска се отмяна на обжалвания съдебен акт и решаване на спора по същество.

Ответната страна – Общинския съвет Сливен, редовно призован за участие в съдебно заседание, не взема становище.

Процесуалният представител на Върховната административна прокуратура дава мотивирано заключение за основателност на касационния протест. Счита, че съдът неправилно се е произнесъл по въпроса за материалноправната компетентност на административния орган. Предлага обжалваното решение да бъде отменено, а касационния протест – уважен.

Настоящата инстанция, като взе предвид доводите на страните и доказателствата по делото, намери за установено следното:

Производството пред решаващия съд се е развило по реда на

чл. 185 и сл. АПК по протест на Кр. Маринов, в качеството му на прокурор от ОкП – Сливен, срещу разпоредбата на чл. 11, т. 8 от Наредба за обществения ред на територията на община Сливен, приета с Решение № 231 от 26.05.2016 г., допълнена с Решение № 598 от 30.03.2017 г. на Общинския съвет гр. Сливен, в който са развити съображения за нищожност на нормата.

С решението си съдът е отхвърлил протеста, като неоснователен и е осъдил Окръжна прокуратура Сливен да заплати на ОбС Сливен разносните по делото в размер на 100 лв.

За да мотивира този правен резултат съдът е приел, че общинските съвети разполагат с предоставената им от закона нормотворческа компетентност. Те приемат нормативни актове - правилници и наредби, с които уреждат обществени отношения с местно значение, но съобразно нормативните актове от по-висока степен. Липсата на законова делегация в Закона за вероизповеданията органите на местно самоуправление да регулират уредените с него правоотношения съдът не е възприел като аргумент, подкрепящ тезата на Прокуратурата за нищожност, алтернативно - незаконосъобразност на оспорваната разпоредба, тъй като тази теза противоречи на характера на местното самоуправление и очертаните правомощия на общинските съвети в чл. 8 ЗНА; чл. 21, ал. 1, т. 13 и т. 23 вр. чл. 21, ал. 2 ЗМСМА.

Решението е неправилно и ще следва да се отмени.

При правилно установена фактическа обстановка и събрани в пълен обем доказателства съдът е направил необосновани правни изводи, които настоящата инстанция не споделя.

Съгласно общата разпоредба на чл. 76 АПК: „Нормативни административни актове се издават от изрично овластени от Конституцията или закон органи. (2) Компетентността да се издават нормативни административни актове не може да се прехвърля. и (3) Общинските съвети издават нормативни актове, с които уреждат съобразно нормативните актове от по-висока степен обществени отношения с местно значение“.

В специалния Закон за местното самоуправление и местната администрация също е предвидено, че: „В изпълнение на правомощията си по ал. 1 общинският съвет приема правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения.“ Законодателят изрично е посочил в норма от специалния закон - чл. 17, ал. 1 ЗМСМА, че местното самоуправление се изразява в правото и реалната възможност на гражданите и избраните от тях органи да решават самостоятелно всички въпроси от местно значение, които законът е предоставил в тяхна компетентност в изчерпателно изброените сфери на обществения, културния и

социалния живот. Дейността, свързана с вероизповеданията обаче не е включена в правомощията на общинските съвети. Тази дейност е изцяло в правомощията на държавата. Съгласно чл. 34 ЗВ само МС на РБ е упълномощен да провежда националната политика в областта на религията и вероизповеданията.

Съгласно чл. 37, ал. 1 от Конституцията на РБ: Свободата на съвестта, свободата на мисълта и изборът на вероизповедание и на религиозни или атеистични възгледи са ненакърними. Задължение на държавата е да съдейства за поддържане на търпимост и уважение между вярващите от различните вероизповедания, както и между вярващи и невярващи. Това основно право е защитено и в чл. 38, ал. 1 от Конституцията, според който никой не може да бъде преследван или ограничаван в правата си поради своите убеждения, нито да бъде задължаван или принуждаван да дава сведения за свои или чужди убеждения.

Законът за вероизповеданията урежда правото на вероизповедание, неговата защита, както и правното положение на религиозните общности и институции и отношенията им с държавата. Правото на вероизповедание е основно, абсолютно, субективно, лично и ненакърнимо право. Всеки български гражданин може свободно да формира религиозните си убеждения, както и да избира, променя и изповядва, съответно да практикува свободно своето вероизповедание, индивидуално или колективно, публично или частно, чрез богослужение, обучение, обреди и ритуали. Ограниченията в това право са изрично посочени в чл. 37, ал. 2 от Конституцията, чл. 7 и чл. 8 ЗВ - то не може да бъде насочено срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала или срещу правата и свободите на други лица, които ограничения са изключителни и не подлежат на разширително тълкуване. Специалният закон за вероизповеданията не предвижда уредба на подзаконово ниво на регулираните от него обществени отношения.

Такава възможност няма установена и в ЗМСМА, включително за приемане на наредби в изпълнение за правомощията на общинските съвети по чл. 21, ал. 1 от същия. Следователно, атакуваната разпоредба на наредбата е приета без законова делегация, при липса на правно основание, което води отново до извод за липса на материална компетентност на органа.

Оспорваният текст от Наредбата влиза в пряко противоречие и с разпоредбата на чл. 12, ал. 2 от Закона за вероизповеданията, според която вероизповеданията могат да организират публична дейност и извън молитвените си домове, т.е. на обществени места. Забраната "... около и в района на детските и учебните заведения

на територията на общината/учебните сгради, училищните дворове и съответните части от прилежащите улици и терени ..." на "... извършването на религиозна пропаганда и продажба на религиозна литература, освен традиционните църковни ритуали на официални празници" по своята същност е ограничаване на правото на вероизповедание, което е недопустимо. В този смисъл е и решение на Конституционния съд на РБ № 5 от 11.06.1992 г., постановено по КД № 11/1992 г.

При така изложеното оспорваната разпоредба противоречи на норми от по-висок ранг и при приемането ѝ Общинският съвет Сливен е излязъл извън правомощията си по закон. Нарушението води до обявяване на нищожност на оспорвания текст.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. второ и чл. 222, ал. 1 АПК Върховният административен съд, трето отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 24 от 28.02.2018 г., постановено по адм. дело № 421/2017 г. от Административен съд Сливен и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОБЯВЯВА нищожност на разпоредбата на чл. 11, т. 8 от Наредба за обществения ред на територията на община Сливен, приета с Решение № 231 от 26.05.2016 г., допълнена с Решение № 598 от 30.03.2017 г. на Общинския съвет гр. Сливен.

Решението е окончателно.

Решението да се обнародва по реда на чл. 37, ал. 3 от ЗНА и чл. 22, ал. 2 от ЗМСМА във вр. с чл. 194 от АПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

РЕШЕНИЕТО (ОПРЕДЕЛЕНИЕТО)
ВЛЯЗЛО В СИЛА
на 11.07.2018 г.

Вярно с оригинала!
Деловодител: [Signature]